

ἐκ μέρους Ρώσσοι ναυτικοὺ καὶ πρώτου Γοσποδάρου
 κ' αὐτὸ τὸ 'τίμησα κ' ἐγὼ μὲθ' ἑλθς τῆς Αὐλῆς.
 Ἄλλ' ἡ μουςουερία μου δὲν εἶχε ἐξέλου κίρι
 κ' ἴσκιζαν τὴν ὄψιν μου μελαγχολίας νίση,
 κ' ὅταν τὸν νιόν εὐθρον καθίει ἰσουλλίετο
 ἡ μαλακὴ καρδία του εἰς δύο ἱρραγίετο
 καὶ δὲν ἔμπορεῖς μὴ μπουκῆ ὅτ' ὀστώ του νὰ βάλῃ
 καὶ μῆτε στρεῖδια ἔτρωγε, καλόγνωμαίς καὶ φουσκαις,
 καὶ μόνον ἡ κυρία μου, φιλόανθρωπος μεγάλη,
 ἔραγε κάπως μ' ἔρεξ' τοῦ Ρώσου τῆς ζακουσκαις.

Ταλαίπωροι Ζακυνθῖνοι, τοῦ Ντάντου πατριώται,
 καὶ εἴς θά λαχταροῦσατε μὲ Βασιλεῖς νὰ τρώτε,
 καὶ ἰγὼ ἂν τρώγω μ' Ἀνακτας καὶ σεβαστάς Ἀνάσσας
 ἄλλ' ὅμως τρώγομαι μὲ σὰς καὶ μὲ τὰ βάσανά σας.
 Ὑπομονὴ πρὸς τὸ παρὸν καὶ θὴν πέρασων δια,
 κ' ἂν ἐξαφνα μὲ τοὺς εἰσομούς νινάξετε τὰ κῶλα,
 ἴσως παιᾶν πρὸς χάριν σας πῆχνη ἀναστάσιμος,
 κ' ἂν καθέ μας Ζακυνθῖνός, ἡ Νύσσης ἡ Γεράσιμος,
 ἀπὸ καμπάναις πικακωθῆ καὶ τοίχους καὶ γριαπῆ
 ἴσως αὐτὸς ὁ θάνατος ζωῆ γιὰ μὰς νὰ γίνῃ,
 ἴσως καμπόσοι δανειστοὶ μὰς ἀλεῖσων πῆρα
 κ' ὁ Λόρδος ἄγιο λείψανο ὅτ' ὀτιλς νὰ μὴ μείνῃ.

B'

Ταλαίπωροι Ζακυνθῖνοι, σὰς στίλλω κ' ἔλλο γράμμα...
 παραπολὺ μ' ἔταραξε τὸ φρικαλιόν δράμα.
 Μὰ δὲν κουνεῖται μοναχὰ τῆς νήσου σας ἡ σφαῖρα...
 κ' ἔμεῖς ἰδῶ κουνήματα δὲν ἔχομεν ὀλιγα,
 ἀνταρτικὰ προγράμματα κολλοῦνε πέρα πέρα
 καὶ καθέ τόσο μὰς κολλᾷ τῆς ἀνταρσίας μυῖα.

Ἐδῶ κινούνται κατ' αὐτάς καὶ μάρμαρα καὶ λίθοι,
 εἰσομὸς ὑπόκωφος δονεὶ τὴν γῆν ἐκ ἐπιβλήτων,
 ὅτ' αἱ Πάτρας ὁ Στριφτόπολις ἰθίμεναν τὰ πλῆθη
 κ' ἱερῶντιν ὅτ' Ὀθωνά νὰ στήσουν Μακωσωλιόν.
 Κ' οἱ Πατρειοὶ ἀκούσαντες τοὺς λόγους τοῦ Στριφτόπολα
 ἰπῆγαν κ' ἐξελθῶνταν οἱ καθέ καφρανεὶ,
 καὶ λίγω ἔρχισαν νὰ παῖλουν διὰ τὸ μπόλα
 καὶ πᾶς κερδίζων ὄφειλε νὰ βάλῃ ρεφεῖν.

Ἐστὴν Πύλο καὶ ὅτ' αἱ Φιλιατρὰ γιὰ τὴν Αὐλὴν κουβέντα,
 ἀλλὰ κ' ἰδῶ τοιχοκολλοῦν ὅσους δρόμους ντοκουμέντα,
 ἐκεῖνα δὲ τοῦ Ἰσπανοῦ τάνημερα θηρία
 ποὺ φαίνονται πῶς κατ' αὐτάς μουγχιρίζουν ἀγριώτερα,
 ὁ Θεοτόκης ἔμεινε μὲς ὅστου λουτροῦ τὰ κρῖα
 καὶ λένε πῶς τὸ δάνειο πηγαίνει ὅτ' αἰχιώτερα.

Λένε πῶς σύννεφα πυκνὰ θεύλλητα συσσωρεύονται,
 λένε πῶς πείνας κλασικῆς ἀνατολῆς χαράζει,
 λένε καὶ γιὰ τὸ Σύνταγμα κοικιὰ πῶς μαγειρεύονται,
 λένε πῶς κᾄτι γίνεται, λένε πῶς κᾄτι βραῖει,
 λένε πῶς ἔρχεται παντοῦ μακροῦτι νὰ βρωμᾷ,
 λένε πῶς τὰ χρωῶγραφα ἔπλησαν πάλι τοῦμπα,
 λένε καὶ πῶς παρηγγεῖλαν καμπόσοι μουσαμὰ
 νὰ μὴν τοὺς κἀνθ' ὅσων παππὶ Μπαϊρακτάρη τροῦμπα.

Λένε πῶς εἶναι κινήσις μεγάλη ὅτ' αἱ Προεδρίας,
 μὰ λένε πῶς κ' ὁ Βασιλεὺς τὴν Ἀλεπού θ' ἀφήσῃ
 καὶ τὸν μπιμπὲ μμιούμενος τῆς φίλης μας Σερβίας
 μικρὸν μέγαλον κινῶνον ἀφόβως θ' ἀφήρησῃ.

Λένε πῶς ἐσφιξε κ' αὐτὸν θερμὴ φιλοπατρία,
 λένε πῶς θέλει νὰ γενῆ τοῦ πλῆθους ἡ λατρεία,
 λένε πῶς κ' ὁ Διάδοχος καθέλου δὲν θὰ παίξῃ
 καὶ δὲν θὰ λέγῃ τοῦ λοιποῦ τρία καὶ τρία ἔξῃ.

Τοιαῦτα λίγων κεφαλαὶ παράποτ' ἐξημῖναι,
 ἄλλ' εἶναι σπουδαιότερα εἰκεῖνα ποὺ δὲν λένε,
 ἐν γένει δὲ κουνήματα παρατηρῶ ἀνήθικα
 καὶ βλαστῆμῶ πολλαῖς φοραῖς τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκα.

Ἐν τούτοις κ' ἂν μὲ τοὺς εἰσομούς δὲν ἔχετε μυαλὸ
 σὰς στίλλω γιὰ παρηγοριὰ τὴν ἐκθῆσι τοῦ Λό,
 καὶ εἴς μὲ τῆς φημῆλαις σας ὅτ' ἡς ρούγαις μαζευθῆτε
 κ' ὄλοι διαβάστε τὴν καλὰ νὰ παρηγορηθῆτε.

**Ἴσοδ κ' ἡ ἔκδοσις τοῦ Λό,
 διαβάστε τὴν παρακαλῶ.**

Κ' ἐγὼ τὴν γῆν τὴν κλασικὴν ἰδὼν ἐκ τοῦ πλῆθους,
 θαυμάσας κτήματα πτωχῶν καὶ μίγαρα πλουσιῶν,
 κ' ἰδὼν πῶς μόλις ἔφθακα μοῦ ἴπταν τὸ ταμπαρό
 κ' ἀπὸ τὸ κρῖο τὸ πολὺ ἔπῃγα νὰ κρεπάρω.

Μὴ συνάντησας καθ' ὁδὸν ἐπαίτην ψευραλιόν
 κ' ἐκ τούτου εὐχριστοθῆις καὶ μὲ τὸ περιπλιόν,
 καθὼς καὶ μ' ἐξαγόμενα πινάκων διαφόρων,
 ἐφ' ᾧ καὶ γεῦμα ἔδωσα ὅτ' ὀν Τμηματάρχην Φλώρον,
 κ' ἐκλειδίσαν γίρω μὲς ἔχους διατόρους
 κᾄτι ποικιλὰ περιεργα, ὅπου τὰ λένε φλώρους.

Ἴδων πῶς ὁ Χαρίλαος Τρικοῦπης ὁ Σωτήρας
 τοῦ μυστικοῦ Νυμφῶνος τοῦ μὲν ἦνοιξε τὰς θύρας
 πόσον μ' ἐφιλοξένησι καὶ μ' ἐπιρροπήθη
 καὶ πῶς μὲ διεσκεῖδαν οἱ ὀσοβαροὶ τὸν ὀθόγγου,
 εἰς πᾶσαν δὲ πρὸς χάριν μου θυσίαν ὑπεβλήθη
 κ' ἔραγα κ' αὐγοτάραχο ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

Ἴδων πῶς εἶναι κόσμημα λαμπρὸν τῆς Βασιλείας
 κ' ἂν κ' ἡ περίηρον Ἀνασσα τῆς κραταιᾶς Ἀγγιλίας
 τίτλων ποτὲ δὲν ἔδωσα Μυλλῶρδου κ' εἰς ἐκείνον,
 ἄλλ' ὅμως Ἀλόρδος λίγεται παρ' ὄλων τῶν Ἑλλήνων,
 γιὰτι μὲ τούτου οἱ Ρωμηοὶ συνείθισαν ὅτ' ἡν Λόρδα
 κ' εἰς καθέ μᾶτι βάσανο Μιγάρον τρέβουν ακόρδα.

Ἴδων πῶς ὁ Χαρίλαος Τρικοῦπης καρτερεῖ
 νὰ πῆσουν κ' ἄλλα δάνεια ὡσὰν ραχὰτ-λουκούμα,
 ἂν τύχῃ δὲ νὰ τοῦ ρανοῦν οἱ δανεισταὶ σκληροὶ
 θὰ κατατῆσῃ γρηγορὰ σὰν Αἰγυπτία μοῦμιμα.

Ἴδων πῶς ὁ Χαρίλαος μὲ λύγισμα καὶ νᾶξ
 ὅσους ἀμειλίχους δανειστάς τὸν Θεοτόκη στέλλει,
 καὶ τοῖσιμὶ τοῖσιμὶ τὸ λερτὸ τὸ σιγανὸ φωνάζει,
 ποῦ τὸ τσιμποῦν οἱ Γερανοὶ καὶ τρέμουσι οἱ Ἀγγίλοι.

Ἴδων πῶς τρίχει ὅτ' αἱ βουνὰ ὁ Κόντης τῆς Κερκυράς
 κ' ὄλη τὴν Λόντρα παγαγιὰ τὴν ἴπρε μὲ τὸν δίσκο.

Ὁ Φασουλῆς ὁ τρομερός καὶ πρώτος τῶν ἀνδρείων
ὡς Μοντενέγρος Ἰσπανός καὶ δαμαστής θηρίων.

Ἰδὼν πῶς κι' ἔλ' οἱ Ἕλληνας σὰν τοὺς Ἰνδοὺς Φακίρας
τοὺς ἀφαλούς των βλέπουμε καὶ παίζου Καραῖσκο.

Ἰδὼν πῶς ἂν δὲν εὐρεθῆ κανεὶς νὰ τοὺς δανείσῃ
κι' ὁ Κόντες μὲ τὴν φάτσα του ψυχὴν δὲν συγνήσῃ,
τότε καὶ βίβλια θὰ καοῖν περιφανῶν Χαλδαίων
καὶ τόση πείνα θὰ λυσοῦ τούς Ἕλληνας ἀγρία,
ἔπου θὰ τρίξουν κίνδυνον φαγώματος σπουδαίον
καὶ πάντα τὰ νεόφερτα τοῦ Ἰσπανοῦ θηρία.
Καὶ θέκανε πολὺ καλὰ ὁ τάλας Ἰσπανιόλος
μὲν ὥρα ἄρηγορότερη ἐξ Ἀθηνῶν νὰ φύγῃ,
ἥτις τοιοῦτοι γίγαντες δὲν συγκατοῦντ' εὐκόλως
πρὸ πάντων ὅταν τοῦ λιμοῦ αἰσθάνονται τὰ ριγῃ.

Ἰδὼν παμπόλλους θησαυροὺς κι' ἄντρα Νομφῶν καὶ σήλαια,
τὴν δόξαν τὴν ἀκήρατον παντός προγενεστέρου,
τὴν Παρθενῶνα τὸν σεπτὸν μαζὶ μὲ τὰ Προπύλαια
καὶ τὸν περιβόρον Ναὸν τῆς Νίκης τῆς Ἀπίρου.

Ἰδὼν πῶς ἂν δὲν δώσεται ἑστούς Ἕλληνας παρὰ
ἂν θ' ἀποκτήσῃ πάποτε ἡ Νίκη των φτερά,
ἥδη θὰ κατορθώσωμεν εἰς τοὺς παρόντας χρόνους
τὰς παλαί ν' ἀναστήσωμεν τῶν Πρωτανείων ὄνους.

Πάντας τοὺς λόφους ἀνελθὼν κι' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάππου
μὲ τὸν σπουδαῖο Μυλωνὰ καὶ μὲ τὸν Καθθαδία,
ποὺ καὶ νὰ εὐτίσῃς μοναχὰ εὐθὺς σοῦ λίνε ἀντράπου... [
τάπαγορεῖαι αὐστηρῶς ἢ κλασικὴ παιδεία].

Σκεφθεὶς πῶς κι' ὁ Ἑλγίνος μας ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα
ἔφερε Καρούτιδας ἴσῃ γραιὴν Ἀλβιόνα,
καὶ πρέπει δι' ἀντάλλαγμα μὲ μερικὸς παράδες
νὰ ἱκανοποιήσωμεν αὐτοὺς τοὺς φοικαράδες.

Ἰδὼν πῶς τὸ Ρωμαῖκο μὲ τὴν φωτοχυσίαν
παρίσταται καὶ ἑστούς τυφλοὺς ὡσεὶ κωλοὺς κλαυθμῶνος,
κι' ἴσως νὰ βγάλουν ἐξαφν εἰς τὴν δημοκρασίαν
κι' ἔλθῃ των τὴν Ἀκρόπολιν μετὰ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἰδὼν πολλοὶ τὴν δόξαν των πῶς φοβήρουν σάλει
καὶ πῶς σκεπάζουν σύννερα τὸν πυρινὸν τῆς ἡλίου,
ἰδὼν κι' αὐτὸ τοῦ Φεντικλῆ τὸ ξεβαμμένο σάλι,
ἔπου παναρχαιότατον νομίζεται κειμήλιον.

Καιροὺς κι' ἐγὼ ἴσῃ μνήμην μου παλῆρος ἀνακαλίσας
καὶ τὴν τραχίαν μου ψυχὴν πρὸ τούτων ἀπαλύνων,

κι' ἐπιείγουςαν ἀνάγκη μου πρεπόντως ἐκτελέσας
μὲς 'στὸν Σωκράτη τὴν σπλήν μετ' ἄλλων Φιλιππῶν.

'Ακούσας καὶ τὴν γλωσσικὴν ρητόραν εὐστορίαν
καὶ κάθε Κώστα ρήτορα καταμασῆς τῶν δρόμων,
οὐ μὴν καὶ πᾶσαν σχετικὴν ἰδῶν δικογραφίαν,
θαυμάσας τὴν πρῶτον, κερθεῖς κατὰ τὸν νόμον.

Συγκατανεύω δάνειον νὰ γίνῃ ὅπως ὅπως
προτοῦ μουφλοῦζης κηρυχθῆ ὁ πῆς ευκλείας τόπος,
καὶ τότε, Λόρδο δανεισταί, τοῦ Λό συμπατριώται,
'στὸν Ἑλληνα συνάδελφον τὸν ἀσπασμὸν σας δοτε.

Αὐτὰ ἐκθίτε σήμερον μετὰ μεγάλης βίας
ἕνας πιστὸς ἀκούσους τῆς Ἀγγλικῆς Προσειτίας,
δοτις μὲ τῶσον σπαραγμὸν τὴν κατατρεχὲ σας βλίπει
καὶ δάνειον νὰ χάψετε κι' αὐτὸς σας ἐπιτρέπει.

Χαιρетиμοὺς πολλοὺς πολλοὺς 'στὸν Λόρδο τὸν Τρικούπη,
ὅπου μ' αὐτὴν τὴν ἐκθεσιν μὲν ἴνγηκε κουνουπι,
κι' ἀσπάζομαι τὸν Ἐγερτον μετὰ τοῦ Μαρταλάου...
ὁ Λόου, Ἀγγλος τζιτλιμαν, ποὺ πᾶει λέου λέου.

Εἰσθήσεις τηλεγραφικαὶ 'στὸν Φασουλῆ τὸν τενεκῆ.

Ζάκυνθος. — Ἐδαβάσαμε καὶ δὴ καὶ τρεῖς φοραὶς
τὴν ἐκθεσιν τοῦ μίστερ Λό μὲ γίλησις δὴ χαρεῖς.
Σὰν βάλασμο παρηγορίας εἰς ἄλλους μας ἰσάνη
κι' ἰλιζομε τοὺς πόνους μας ὀρηγόρα νὰ γιάνη.
'Απὸ τὴν ὄρα ποὺ τοῦ Λό τὴν ἐκθεσιν διαβάσαμε
ἔπαψαν ἴλιγο κι' οἱ σεισμοὶ καὶ κάπως ἠουχάσαμε.

Γιὰ μᾶς κρεββάτ' ἡ κρῆα κι' ὁ οὐρανὸς γιὰ στέγη,
ἀλλ' ὁ Δραγούμης διαρκῶς παρηγορίας μᾶς λέγει,
καὶ τραυματίας καὶ νεκροὺς ἀκόμα βεβαιώνει
πῶς αὐριοὺν ἡ σήμερον τὸ δάνειο τελειώνει,
κι' ἰπικαλιταί μάρτυρα κι' αὐτὴν τὴν Θεομῆτορα,
ἀλλ' ἔφαγε φρικτὸς σεισμὸς δαίκοις τὸν ρήτορα.

Δραγούμης ἰπισκίπεται μὲ τὸ ἥπλο καπέλο
ἕναν τῶν Γάλλων Ναυαρχο, μὲ καὶ τὸν Σταματίλο.
Καθ' ἕλον τὸ παραλίον γυναικακοῦδων ὀρηνο,
ἡ βάρκακις πάνε κι' ἔρχονται... μᾶμᾶ μπουμ καὶ φασαρίας...
κι' οἱ τοῖχοι ποῦστικαν ὀρθοὶ γερμῆσθησαν κι' ἐκίνοι
ἀπὸ Φραντζέζων καὶ Ρωμηῶν Ναυαρχῶν μπαταρίας.
Χαρὰ 'στὸν τὸν Δραγούμη μας, ἵπουεῖς τίτοια τύχη
καὶ πῆφου γιὰ χατῆρι τοῦ 'στὴν Ζάκυνθο κι' οἱ τοῖχοι.

'Αν συμφορὰς ἐπικλώσαν 'στὴν Ζάκυνθο αἱ μοῖρακι,
ἀλλ' ὁ Δραγούμης Ἀγγελοῦς μᾶς ἦλθε καὶ Σωτήρας,
κι' ἀπὸ τῆς Νάρθας τὴν πηγήν ὀλιγο νιέρι ἴπῆρε
γιὰ νὰ τὸ στείλουν ἴρηγόρα 'στὸν Κόντε τῆς Κερκίρας,
νάλθη μὲν ὄρ' ἀρχήτερα κι' αὐτὸ τὸ φουρινοῖ
κι' εἰς ἄλλον τὸ Βασιλεῖον νὰ βασιλεύσῃ εἰρήνη.

Δραγούμης πᾶσι κι' ἔρχεται ὡσαν ἀνεμοδούρα
κι' ἡ Ζάκυνθος ἔχρτασε ψηλοκαπιλαδούρα.
Βουβὸς, ὄρηος καὶ καταπῆρις τὸ χάλι μας κντφ,
κι' αὐτὸς δὲν ἔξερι τι νὰ ἴπῃ καὶ σίρεινι τὰ μαλλιά του,
μὲ τίλος πάντων γελαστὸς μᾶς ἀποχαιρετῆ
μὲ τὸ ἥπλο καπέλο του καὶ πᾶσι 'στὴ δουλιὰ του.

Αὐτὴν τὴν ὄραν στρίφεται ἡ νῆσος σὰν σφοντύλι
κι' τίλος ἐκ τῆς κοίτης τῆς ἡ θαλάσσα πετῆ,
ἀρχίζου τὰ γαυγίσματα μικροὶ μεγάλοι σκύλοι
κι' αὐτὸς μὲ τὸ μαντύλι του μᾶς ἀποχαιρετῆ.
'Ὅρα καλῆ... μᾶς ἴγλικανες μὲ τὰ γλυκά σου λόγια
κι' ὅταν εἰς τὴν πρωτεύουσα θὰ πᾶς μὲ τὸ καλὸ
νὰ ἴπῆρῃ εἰς τὸν Μυλλόρδο μᾶς πῶς εἶναι μὴ τζόγια
καὶ πῶς γιὰ μπλάστρι θάχωμε τὴν ἐκθεσιν τοῦ Λό.

Ὁ Φασουλῆς εἰς Ἀθηνῶν 'στὴν νῆσον τῶν Ζακυνθινῶν.

Ταλαίπωροι Ζακυνθιοὶ, ἀνάγκη νὰ χαρῆτε...
ὡς γαγονὸς τὸ δάνειον παρ' ἄλλων θεωρεῖται.
Σεγάσεται τῆς νῆσου σας τὸν τῶσον κλονισμὸν,
μαντάτ' ἀπὸ τὸν Κόντε μᾶς ἦλθαν τὸν ἐξόριστον,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος πρὸς χέρι τῶν σεισμῶν
τὴν ἐκδρόμην τῆς Ἀλεπούς ἀνίκαλ' ἐπ' ἀρίστου.

Ὁ Παρικλῆς συνέντευξιν ἔβληθῆ νὰ σας ζητήσῃ,
τὸν στίλλω γιὰ φιλόανθρωπο καὶ γαλαντόμο πούρο...
ἄλλους μαζὶ καὶ χωριστὰ καθένα θὰ ῥωτήσῃ
τί σκέπτεσθε γιὰ τοὺς σεισμοὺς καὶ γιὰ τὸν Καλοσογούρο.

Αὐτὰ καὶ σας ἀσπάζομαι, μὲ μὴ ζήτητ' ἱράνους
ἀπ' ὄσους φιλόανθρώπους ζῶνι εἰς τὰς Ἰσπεράτους.

Ἐξάστιχον βασιτικὸν πρὸς φίλτατον Βοτανικόν.

Ἡ Ἔβρα τῆς Βοτανικῆς μ' ἀγάπην καὶ μὲ πίστιν
ἰδέχθη ἔχρωτάτων τῆς ἐπιστήμης μύστην,
τὸν προσφιλεῖ Βοτανικόν, τὸν Σπύρο Μηλαράκη,
ποὺ πάντα τῆς Βοτανικῆς τὸν τρώει τὸ μεράκι.
Χαρὰ μεγάλη καὶ τιμὴ κι' εἰς ὄσους τὸν ἠψήσαν
κι' εἰς ὄσους 'στὰ συγγράμματα τοῦ Σπύρου ἐνετροφῆσαν.

Τῶν Χίων Ἀδελφότης κι' εἰς χαίρειν κάθε Χιώτη.

Κι' ἐγὼ τὴν Ἀδελφότητα ὑπερωμῶ τῶν Χίων,
ποὺ συνεστήθη κατ' αὐτὰς εἰς ἐκλεκτῶν στοιχείων,
ἡ δ' ἀλληλοδοθῆναι σκοπὸς, ἀρχὴ καὶ τίλος,
καὶ πᾶς Τζαννῆς καὶ πᾶς Μπουρλιῆς εὐθὺς ἄς γίνῃ μελοῦ,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ δευδόντρον γυροῦ, ὁ Φασουλῆς ὁ Χιώτης,
'στὴν νέαν Ἀδελφότητα θὰ σπεύσῃ ἐν τοῖς πρώτοις.